Φίλος τις, έστειλε λινκάκι μετά αντιστοίχου σχολίου. Με τον οποίο φίλο υπάρχει, εδώ και εικοσαετία, ουσιαστική αλληλοεκτίμηση, παρά το γεγονός ότι συχνά οι απόψεις μας για θέματα κοινού ενδιαφέροντος είναι σε διάσταση. Το λινκάκι λοιπόν, παρέπεμπε σε κείμενο τρίτου, που ακροβατούσε ανάμεσα σε ημικαταγγελία και μικροπαρακάλι, γαρνιρισμένο με ολίγον είμαστε και 'μεις δω.

Δυο ζευγάρια χέρια υψώνονται κάτω από τον καυτό ήλιο της Κυριακής 2 Αυγούστου του '70. Στημένοι μακριά από τον διάδρομο, οι χιλιάδες θεατές του αγώνα στο στρατιωτικό αεροδρόμιο της Δεκέλειας βλέπουν με αγωνία την πρώτη νίκη σε πρωταθλητικό αγώνα του Γιώργου Μοσχού. Λίγα δευτερόλεπτα νωρίτερα είχε πέσει η καρώ σημαία και η διαφορά με την Vette του Τζώνυ ήταν δεν ήταν ένα μήκος αυτοκινήτου. Το φλαντζαρισμένο μοτέρ της μαυροάσπρης δυο – δυο άντεξε στην απηνή καταδίωξη της λευκού επτάλιτρου αμερικάνικου θηρίου και ο Γιώργος έγραφε το όνομα του στην μικρή λίστα των νικητών του Τατοίου. Εικόνες άλλης εποχής

Το αντικείμενο του κειμένου ήταν, η δράση από πλευράς πολιτείας, ειδικότερα δε το υφυπουργείο Αθλητισμού, το οποίον ως γνωστόν, πρόσφατα σύστησε Οργανωτική Επιτροπή για τη «Διεκδίκηση και Διεξαγωγή Μεγάλων Διοργανώ σεων Μηχανοκίνητου Αθλητισμού» και το παράπονο εστιαζόταν στο ότι δεν συμπεριέλαβε σε αυτήν την επιτροπή εκπρόσωπο η εκπροσώ πους των δυο τροχώ ν. Της μοτοσυκλέτας.

Επί του προκειμένου, δύσκολο να υποστηριχτεί ότι ο κειμενογράφος έχει άδικο. Παρέθεσε δε τα επιχειρήματά του, το ύφος φλερτάριζε με την συνήθη παραλλαγή εκείνων των εκπροσώπων του Τύπου που θέλουν να υψώσουν ανάστημα, αλλά θέλουν να κάνουν και τη δουλειά τους, οπότε το ισορροπούν όπου νομίζουν πως είναι πρέπον, ελπίζοντας εις το μέλλον να λάβουν την πρόσκληση και να βοηθήσουν και αυτοί από το δικό τους μετερίζι.

Εντάξει, ανθρώπινο είναι, σκληραί αι εποχαί, ο καθείς ότι προαιρείται, κλπ. Ακολούθως, ο παραπονούμενος κειμενογράφος παρέθεσε και το δελτίο Τύπου όπου δημοσιοποιήθηκαν τα

επώνυμα και οι ιδιότητες των δεκαπέντε (15) μελών της επιτροπής. Δεν είναι της παρούσης η αναφορά για το τι κατέχει ο καθείς από αυτούς, περί αγώνων, και πως μπορεί να βοηθήσει. Ας δεχτούμε ότι είναι όλοι επαΐοντες, καλοπροαίρετοι, οραματιστές, δουλευταράδες και φανατικά ανυστερόβουλοι.

Παραμένει όμως περίεργο, πως αυτά τα παραγωγικά μυαλά, βγαλμένα από την μήτρα της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, ζυμωμένα και πετυχημένα στον στίβο της ελεύθερης οικονομίας, θα συμπορευτούν με το Δημόσιο. Με αυτό το συγκεκριμένο Δημόσιο, αυτής της χρεοκοπημένης χώρας, που απέναντι στο μηχανοκίνητο σπορ είναι χρεωμένο τα τελευταία πέντε χρόνια, όπου τρεις διαφορετικές κυβερνήσεις, δεν κατάφεραν να φανούν συνεπείς για ένα ολίγιστο, για τα κυβερνητικά μέτρα, χρέος, το οποίο, συν τοις άλλοις, έσπρωξε την νεοσυσταθείσα, Ομοσπονδία, στην οικονομική κατάρρευση.

Έτσι αφού, προφανώς, στραγγάλισε την Ο.Μ.Α.Ε, κι αφού ασφαλώς έλυσε άμεσα όλα τα ημεδαπά προβλήματα απογειώνοντας το εγχώριο μότορσπορ, έρχεται τώρα να διεκδικήσει και να διεξαγάγει Μεγάλες Διοργανώσεις, έχοντας στις τάξεις της Επιτροπής και τον μάνατζερ που είχε έρθει σε χορηγική συμφωνία με το Δημόσιο, αυτήν που δεν πληρώθηκε ποτέ, αλλά και τον νυν πρόεδρο της Ομοσπονδίας, οποίος δεν έθεσε κάποιο βέτο του τύπου: *«...μήπως να Μας ξεχρεώσετε και μετά να τα πούμε;»*

Για να συμπληρωθεί το ενδιαφέρον τούτο στόρυ, πρέπει να αναφερθεί ότι η ενθυλάκωση του σπορ στα κυβερνητικά βράγχια, χρεώνεται στον πρώην πρόεδρο της Ομοσπονδίας, ο οποίος παρέδωσε την διαχείριση του πλέον σημαντικού περιουσιακού κεφαλαίου του ημεδαπού μότορσπορ, του Δ.Ρ.Α., στο υφυπουργείο αθλητισμού, προκειμένου να προσδώσει κύρος στην προσπάθεια ανάκτησης του αποκαλούμενου Μεγάλου Εθνικού μας Αγώνα. Στερεύουν τα λόγια σε αυτές τις ανορθόδοξες, αιρετικές, καθολικώς ακατανόητες και ουχί διαμαρτυρόμενες τούτες εξελίξεις.

Σε ότι αφορά την προεδρία της επιτροπής, αναλογιζόμενοι μιαν άλλη σελίδα του conférencier που ανέλαβε, έρχονται αυτόκλητοι οι στίχοι του Τάσου Λειβαδίτη, που μας υπενθυμίζουν μια ακόμα ανυστερόβουλη, ωσαύτως και πετυχημένη πρωτοβουλία του, στο υπέρτατο μάλιστα σκαλοπάτι του διεθνούς μότορσπορτ. Την F1:

«Πάρ' το στεφάνι μας, πάρ' το γεράνι μας
στη Δραπετσώνα πια δεν έχουμε ζωή».

Με όλα τούτα και ποιος ξέρει με ποια άλλα μελλούμενα, το φάντασμα του κυρ-Αλέκου θα πλανάται πάνω από επιτροπή και την εκτελεστική του υφυπουργείου και θα έχει σκάσει σε γέλια σαρδόνια, για όλους όσοι ευαγγελίζονταν την πτώση της Βαστίλης του Πύργου των Αθηνών και την αναμόρφωση του Ελληνικού μότορσπορ. Χαράς Ευαγγελία, όπως χαρακτηριστικώς είχε αναφέρει και ο conférencier, όταν ο δον Φερνάνδο κατακτούσε τον πρώτο του τίτλο στο 34ο Βραζιλιάνικο GP τον Σεπτέμβρη του 2005. Κάπως έτσι θα οδηγηθεί και το ελληνικό μότορσπορ στη γη της Ευαγγελίας.